

TRÅDENS TID OG TIDENS TRÅD

Det finns i Marianne Mannsåkers konstnärliga arbete en invävd, bakomliggande, ursprunglig och erövrad hemhörighet i något som befinner sig utanför själva väven. Och *tråden* är på en och samma gång ett högst konkret arbetsmaterial och en symbol med mycket stark laddning.

Hon finner i myter, främst inom det nordiska kulturarvet, tankar och innebörder, vilka berikar hennes egen, personliga livshållning, som man kan uttyda i hennes textila verk.

Ett annat, men osynligt element i Mannsåkers vävda bildvärld är *tiden*, både den praktiskt "använda" och den i motivet genomlevda och närvarande. Här finns, tror jag, en särskild dimension, något av en tålmodets triumf inom ramen för vävens långsamma tillväxt, – en mogen insikt om vad som äger varaktigt värde. "Det får ta den tid det tar ..." – så fjärran från vår tids datumstämplade trendighet och siffermoral. Liksom själva bilderna har tagit tid att frambringa, kräver de också tid av betraktaren att ta till sig.

Å ena sidan äger Mannsåker en djup och naturlig förankring i gammal, norsk bildvävstradition och å andra sidan en drift mot och vilja till ett personligt, existentiellt uttryck. Det är om livet det handlar, det inre och det utanför det egna jaget. Hon hämtar kraft, näring, energi lika gärna ur Olav H. Hauges poesi som från Paul Klees måleri; hon kan låta sig fyllas av tystnaden från den omgivande mörka granskogen lika gärna som av den gregorianska kyrkomusiken. Det är tillstånd mera än händelser, som uttrycks i hennes bilder. De poetiska och musikaliska värdena finns inte bara som källor, utan präglar hennes bildspråk. Här finns också hennes starka närvaro i ett nordiskt landskap. Genom abstraktion, förenkling och urval av bildelement uppstår tecken, rytmer, spår och skikt i bildytan.

Men sist och slutligen är det färgen som ger väven dess röst. Hos Mannsåker rör det sig om ett konstnärligt gränsöverskridande, att *måla* med trådens färg, att använda färgernas klangmöjligheter för att ge bilden dess uttryck. Tråd, tanke och färg är likvärdiga bärande element i bilden.

Marianne Mannsåker arbetar med lin, ull och silke, det vill säga klassiska material som i sig är lika tidlösa för den textila konstnären som graniten för skulptören. Det förflutnas material och teknik övergår därmed i nuets och framtidens bildspråk.

Tråden löper från eld till is, mellan hud och järn. Någonting har kommit för att stanna. Detta märkliga som bara *är*.

Bengt Berg